
EVEREST

1827

tamadres.com

AKILAH
AZRA KOHEN



GÖR BENİ

tamadres.com

§

Yayın No 1827
Türkçe Edebiyat 730

Gör Beni
Azra Kohen

Editör: Funda Acar
Son okuma: Barış Tut
Kapak tasarımı: Emir Tali
Sayfa tasarımı: M. Aslıhan Özçelik

© 2019, Azra Kohen
© 2019, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Ocak 2019
2. Basım: Ocak 2019

ISBN: 978 - 605 - 185 - 363 - 5
Sertifika No: 10905

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.


GÖR BENİ

tamadres.com

Bu kitap, bu topraklarda yaşayan, herkes için yazıldı!*

Milyarlarca insan, milyarlarca düşünce, his, duygu, inanış, fikir, acı, haz, yaşanmışlık... milyarlarca hal her gün birbiriyle iç içe geçerek, çarpışarak, bölünerek, artarak, azalarak, birikerek, değişerek, ne olursa olsun daima birbirini etkileyerek, bir deseni oluşturur gibi var ediyor ortak bilincimizi... Yaşanmışlıklarımız ortak bilinçte birikiyor ve bu birikim, insan oğlunun varlığının özünü oluşturuyor.

Sen kardeşim, işte bu ortak bilinçte bir zerresin, aynı benim gibi. BİZİM gibi.

Hissettiğin her şey, yapmayı seçtiğin her davranış, tutmayı seçtiğin her taraf, girmeyi seçtiğin her kavga ve emek verdiğin her barış insanlığı etkiliyor, şekillendiriyor, çünkü yüce ortak bilinç Bizim gibi milyarlarca zerreden oluşuyor.

Yaşamı etkilemek, bu gezegeni her bir can için daha yaşanır kılmak ister misin?

O zaman BİZİ hatırla.

Sadece bir zerre olduğunu unutmadan, hayatla savaşmayı bırak ve yaşama sahip çık.

Kimin yaşamı olduğunu ölçmeden, bedenlenmiş her canın Allah'a ait olduğunu anlayarak, cana değer biçmenin bu gezegendeki en şeytani şey olduğunu fark ederek ve sonucu ne olursa olsun elinden geleni yapmaktan vazgeçmeden, sakince, anlayarak yaşama sahip çık!

Ve asla unutma, Biz zaferden değil seferden sorumluyuz.

Sonucu ne olursa olsun sen sadece yaşamı korumak için gösterdiğin çaba kadar insansın ve işte, insanlığının ölçümü için buradasın.

Yaşamın askeri olmak, ağaca, hayvana, çocuğa ve özellikle de senden çok farklı olanlara sahip çıkmak için tasarlandın.

İl insan bu gezegende var olduğundan beri buradasın!

Tarihin bilinen en eski dillerini bu topraklarda çeşit çeşit konuşuyor, atalarımızın genlerinden hücre hücre bedenimize aktarılmış yaşanmışlıklarda köklenen o yüce *birlik duygusunu* her birimiz, istisnasız her birimiz, tüm kırgınlığımızı, bunca manipülasyona, uğradığımız haksızlığa, hayal kırıklıklarımıza rağmen hissediyoruz. İnkâr etsek de ihtiyaç duyuyoruz. Çünkü o birlik duygusu, BİZim doğduğumuz yer.

Anavatanına dönmeye, unutturulmaya çalışılan BİZİ hatırlamaya hazır mısın?

* Andrew Skeet, *The Secret History*, The Chamber Orchestra of London

Doğurduğum cennet; bedenimize yüklenmiş bilgiler düşüncelere, duygularımızsa alışkanlıklara dönüşürken kayboluyoruz hayatın içinde.

Yaşadığımız her anın bize bir şey öğretmek için dizayn edildiğini; her acının derin bir anlamı olduğunu, her haksızlığın fark edişte bir adım olduğunu ve hayatın, uğradığımız haksızlıklarla bizi denediğini, yaklaştığımız yanlış kişilerle bize nice bilgiler yüklediğini, hayal kırıklıklarında bizi eğittiğini bil. Her an yaptığımız seçimlerle, dönüşme olasılığımız olan yüzlerce farklı kişiden birine varacağımızı, seçimlerimizin önemini kimse büyürken söylemez bize. Çünkü bu gezegende, yaşam, potansiyelin keşfine değil, tüketime adanmış durumda, şimdilik.

Tükenme oğlum! Sahte olan her şeyden uzak dur, özellikle de insansılardan. Seni birilerine dönüştürmelerine izin verme! Kendini seç. Her seçimde iki şartın olsun: Potansiyeline hizmet etsin seçeneğin ve yaşamın yanında olsun her seçimin. Hayata katkı olsun. Duygu koleksiyoncusu bir anne olarak seni bir sürü şey yapman için zorlamanın nedenlerini, senden çaldığım her zamanı bu kitaplara koyduğumu ve ne olursa olsun şu sorunun cevabını unutma: Benim birinci görevim ne? Daima bil. Hisset. Affet. Keşfet. Kendine varmak için buradasın, gerisi illüzyon.

Kelimelerin kalabalığa dönüştüğü bir duyguda, minnetin güneş gibi doğduğu bir ruh ikliminde, anlamları benim için vazgeçilmez olan değerlilerime, eşime, Natime, Fufuma, Zelişime, Ebruma, aileme, değerli Everest Yayınları'na ve kalbimdeki ritmin efendisi olan, en çok da BİZ'e teşekkür ederim. Her an kalbimde, zihnimde kıymetinizi bilip daha da değerlendirmek için emek verme görevimi unutmayacağım. Varlığınız varlığıma armağandır.

“Acizler için imkânsız,
korkaklar için inanılmaz gözüken şeyler
kahramanlar için idealdir.”

M. K. Atatürk.

Bu kitaptaki karakterler, tarihteki gerçek kişileri yansıtsalar da, tarihin farklı kesimlerindeki yaşamışlıklar, anlamlara hizmet edebilmesi için, hikâye içinde zaman kaymasına uğramıştır. Hayatın meşguliyeti içinde, zaten yeterince yorgun olan zihninizi hikâyenin zaman çizelgesinde hatalar aramak için boşuna meşgul etmeyiniz. Öykü akışı kronolojik değildir. Şekilde kusur aramak yerine, içerikteki anlamı fark etmeye odaklanmanız dileğiyle... hayata katkısı olsun!

*Bu kitap Osmanlı'nın tüm **gerçek** torunlarına adanmıştır...*

tamadres.com

Vatanım için...

tamadres.com

GÖR BENİ

İki devrin hikâyesi

Cumhuriyet'ten hemen sonraki yıllar...

*Selim*¹

“Osmanlı'nın torunuyum ben!”

Vatan delirmişti.

Tıpkı bugün gibi, kıyametin kıyısında dünyaya İmparatorlukların öldüğü, bireyselliğin doğduğu, geçmişin geçmişe gömülürken tohum olduğu ve gömüldüğü karanlıkta küflenirken kök salıp yeniden doğmanın hayallerini kurduğu aynı bugün gibi bir dündü...

Taraflar, taraftarlar günüydü.

Birilerinin cenneti kuruluyordu sanki, diğerlerininse cehennem; birileri yeniden doğmuştu, diğerleri ölümün kıyısında tutunmaya çalışıyordu; bir taraf gülerken diğer taraf ağlıyor, bir tarafın zafer sandığını diğeri aşağılanma sayıyordu... Kutuplaşma öylesine derindeydi ki, dışarıda bırakılanlar çaresizce nefret soluyordu...

Hem kurtuluştı hem ölüm...

Ve vatan delirmişti.

Alkış sesleri kulaklarında yankılanırken kendine geldi Selim, zıtlıkların dünyasından kopardı zihnini. Kaçarcasına binanın dışına

1 Müzik önerisi: Max Richter, *November*

çıktı, alkış sokakta coşkuya dönüşmüştü. Merdivenleri inerken hızlandı... Ama alkıştan kaçamadı.

Yeni milli bayrağın belirlenmesini kutlayan halkın coşkusu midelerini bulandırdı. "Susun!" diye haykırmak istedi ama kendisi sustu. Kabul edilmesi en zor gerçekle yüzleşmek insanı sükûnete boğardı. Bu hainler kalıp savaşmış, geri kalan asiller, vatanın gerçek sahipleri, Osmanlı'nın torunları öldürülmemek için saklanmak zorunda kalmıştı. Savaşını verdikleri o sefil zaferin bayrağını göndere çekerken nasıl da coşkuluydular, geride bıraktıkları 624 yıllık imparatorluğu nasıl da çabuk unutmaya hazırdılar! Hainler... böylesine muhteşem bir imparatorluğun bile değerini bilemeyecek kadar cahildiler.

Arabasının yanına geldiğinde, şoför tarafından kendisine açılmış kapının önünde durup göndere çekilmiş bayrağın kırmızılığına baktı. Aynı ay, aynı yıldız, aynı kırmızının içinde, aynı beyazlıkta parlarken... sanki hiçbir şey değişmemişken, aslında nasıl da her şey değişmişti... Osmanlı İmparatorluğu artık Türkiye Cumhuriyeti olmuştu. Vatanı bu köksüz cahiller ele geçirmişti, vatan delirmişti!

Binmedi arka koltuğa. Eliyle yaptığı küçücük bir hareket yetti dibinde hazır olda duran şoförü kovalamasına. Yürüdü öne, şoför koltuğuna yerleşti Selim. Bu sadece bir araba bile olsa, bir şeylere yön verecek hakimiyette olduğunu hissetmek zorundaydı, yoksa ağrıyan kalbi, hissettiği bu haksızlıkla patlayacaktı. Gelecek kayıp gidiyordu sanki... üstelik hiç varmak istemediği bir yere doğru.

Kapının kenarında şaşkınca kendisine bakan şoförün varlığı, peşinden ancak yetişmiş Rıza Bey'in varlığı, kendisine dimdik bakan köşedeki yeniyetme polislerin varlığı, çılgın bir coşkuyla Türkiye'yi alkışlayan sokaktakilerin varlığı... var oluş... sanki yok oldu... Zihnine zehir gibi oturan duygudan uzaklaşırcasına, gözlerindeki fırtınanın yağmurlarını içinde tutmaya çalışırken bastı gaza Selim ve saatte 50 km hızla geçti faytonların arasından. Her sabah sulansa da öğle güneşinin ısıyla yine toza dönüşen toprağa

özgürlüğünü verircesine, tozu dumana katıp uzaklaştı belediye binasından.

Yalnızlığa kaçmak için dere yatağına inen engebeli yola saptı. Mısır tarlalarının ıssızlığına ulaşırsa sanki rahatlayacaktı, daha da hızlandı, hayat sanki bir tek orada ıssızdı. Vatanı ele geçirilmiş birinin tek sığınabileceği yer ıssızlıktı.

Zihninin fırtınası soruları bir çığ gibi yığarken, direksiyona geçirdiği parmaklarını sıkıttı Selim. Nasıl olurdu da yüzlerce yıllık değerler birkaç yılda yıkılır ve yerlerine hain Batı'nın özentiliği konmaya çalışılırdı? Ya kadınlar! Kadınlarımızın aklını karıştıran, kendilerini apaçık sunmaya teşvik eden bu kanunlar nasıl olur da kabul görürdü? Peki ya sözde devrimler! Şapka giyen, tuhaf eteklerin içine bedenlerini sıkıştıran, incecik bileklerini, bellerini erkeklerin gözlerine sunan halk kadınları... çocuklara böyle mi anne olacaklardı? Osmanlı'nın kadınları açılıp saçılacak, pazara çıkarılmış pamuk misali herkesin gözlerine mi sunulacaklardı?! Nasıl bir illetti bu Cumhuriyet!

Mısır tarlalarının engebeli toprak yoluna saptığında, dikiz aynasına kaldırdı gözlerini, arabanın gerisinde bıraktığı tozun beyaz bir bulutla arkasındaki şehri yutarcasına her şeyi kaplamasını izledi. Keşke bu bulut şehri tamamen kaplasa ve tüm bu hainliği yıkıp geçebilseydi...

Güneşe uzanırcasına büyüyen mısırların arasındaki dar toprak yolda ıssızlığa doğru ilerledi. Buradan daha önce onlarca kere atla geçmiş olsa da şimdi direksiyonun başında sanki ilk defa geçiyor gibi hissetti. Yer değildi aslında yabancı gelen, mısır tarlalarının ıssızlığında yankılanan arabanın motoru, hissettiği binbir duygunun sessiz çığılı ile karışıyordu. Gelecek kayıp gidiyordu sanki... üstelik hiç varmak istemediği bir yere doğru.

Ama nereye gidecekti ki? Aradığı yalnızlık değil, geçmişti... İnsan geçmişe kaçabilir miydi?

Görmek istemiyordu hiç kimseyi! Padişahlarına sırtlarını dönen, kulluklarını, saltanata ait olduklarını unutan, geleneklerini yok